

A fiú haza- jött

A Lipovája utca egyik kis házacsájában, betegágyán feküdt Kalinja néni. Tekintete egyre csak a fehér virágú orgonára meredt, amely az ablak előtt hajlongott. A szobába behallatszott az udvaron bóklászó kecske mekegése, az utcáról pedig olykor-olykor a villamoszörgés.

Leánya ott állt mellette, s megkérdezte:

— Hogy érzed magad?

De válasz helyett kérdést kapott:

— Nincs semmi hír Arnoldról?

— Innál egy kis hársfateát? Jót tenne...

— Biztosan küldött táviratot, csak nem adod ide...

— Nem küldött. Ígyál egy kis teát!

— Talán nem is látom többé...

Megérkezett az orvos, megmérte a pulzust.

— Ma nagyon jól néz ki, néni-kém! Egészen fiatalos...!

— Doktor úr, nagyon szépen megkérem, nézze meg a levélszekrényt, nincs-e benne valami a fiamtól. A lányomnak nem hiszek. Nézze meg, nagyon kérem!

Az orvos elrakta a műszereit, és valóban kiment, hogy megnéze a levélszekrényt, de az üres volt.

A pítvarban, egy zománcos lávóban kezét mosott, közben a lánytól megkérdezte, mi van Arnolddal?

— Megszökött hazulról. Senki nem tudja, hol, merre van. Nem ír, nem üzen... Az iskoláját se fejezte be. Csavargó! Született gazember! Azt hiszem, anyánk már nem is látja többé...

— Az édesanyja nagyon rosszszul van...

Megtörölte a kezét a fehér lenvászon törülközőben, és elment. Az udvaron bomlott az orgona, és az orvos arra gondolt, hogy ilyenkor milyen nehéz lehet meghalni... Már azt is tudta, hogy az öregasszony lánya és a veje, a halála után, eladják a dűledező házat, és a városba költöznek.

...Még hallotta, amint a lány az udvarra kiöntötte a vizet, amiben a kezét megmosta...

A kis utcába egy taxi kanyarodott be. Az orvosnak félre kel-

lett állnia, hogy helyet adjon a kocsinak, amely a Kalinja néni háza előtt állt meg.

— Megjött a fiam! — sikoltott fel az öregasszony. — Szaladj, engedd be!

Zelma kifutott a tornácra, ahol már feltűnt a fivére.

— Hát ez a vén bakkecske még él? — kérdezte a fiú nevetve, és a kecskére mutatott.

Az öregasszony könnyes szemmel nézte a fiát.

— Milyen rövid a hajad... te, hülígán!

„Hogy megöregedett...” gondolta a fiú.

— El se köszöntél az anyádtól... de én nem haragszom. Megnősültél?

— Igen.

— Befejeztél az iskoládát?

— Nem.

— Milyen asszony a feleséged?

— Mint a többiek.

— Gyerek?

— Nincs.

— Adj innom! Zelma főzött nekem teát...

A lány nyújtotta a csészét, de neki a fiától kellett.

— Miért a feleséged nélkül jöttél?

— Majd jön ő is...

— Ajándékot se hoztál!

— Azt hittem, eladtad a házat...

— Olyan vagy, mint voltál!

— Majdnem...

— Nem is borotválkoztál.

— Nem.

— Mint az apád. Ő se szeretett borotválkozni. A múlt ősszel halt meg...

Csend támadt.

— Mama..., én most elmegyek.

— Ne menj még! Zelma, adj neki enni!

— Azonnal jövök!

Elszaladt. Anyja halkan zsörtölődött.

— Mindig ilyen volt... Azt mondta visszajön?

— Azt! Pedig a pokolban lenne a helye!

— Gonosz a te szíved, és nem tudod, mit jelent az: várni!

Az utca végén, az autóbusról különös öltözékű emberek szálltak le. Valóságos cirkuszi menet! Egy kövér nő kicsi kutyával, egy medvetáncoltató, két súlyemelő, három balettruhás lány, bohócok, és egy nyurga, frakkos férfi.

A frakkos ment be Kalinja néni házába elsőnek, és ölben vitte ki az asszonyt a tornácra.

Arnold hatalmas csokor fehér orgonát nyújtott át az anyjának. Aztán jöttek sorban, mind, akik az autóbusról leszálltak, meghajoltak Kalinja néni előtt, és valami érdekeset csinált mindegyik. Ki ezt, ki azt, az öregasszony nevetésére.

— Melyik a feleséged? — kérdezte türelmetlenül a beteg.

— Jön azonnal...

És jött egy törekeny kis nő, virágcsokorral, odament Kalinja nénihez és megcsókolta, aztán egy ezüst szállal hímzett kendőt terített a vállára. Eközben azt mondta, hogy nagyon szereti a fiát, és nemsokára gyermekük lesz...

Mindez olyan szép volt, hogy Kalinja néni elsírta magát. És sirtak a többiek is. Arnold, és Zelma is. Csak a kecske nem értette az egészet, nézte a tarkaruhás bohócokat...

— Nem tanított téged az élet semmire, fiam... — mondta az asszony, és azután mélyszégyen nagy csend lett. Mindenki lehajtott a fejét. És hallani lehetett, amint a szellő megzörrent az orgonabokor leveleit...

ANDRISZ JAKUBAN

VERESS MIKLÓS VERSEI

Gyer- me- keknek

Varázsló a délibáb
tótágra kész világ:
városokat így emel
tündökölni égbe fel

ki itt fejtetőre áll
amott egy felhőre áll
ki itt más fejére áll
amott úgy látszik szállva száll

akik buták és csalók
amott tisztelni valók —
a valóság mint a pók
mennyezetről így lelóg

hálójában fönnakad
ki nem növeszt szárnyakát
fecseg hallgat tétlenül
s emberútján nem röpül

Minden szárnyal születik
s nem kérli hogy engedjék:
ki másokon nem tapos
minden létben otthonos

Göncölszeker szekere
jánoskenyér kenyere
bírodalma e csiga-
ház a nagy galaktika

játéka a félvilág:
valóság és délibáb —
s ha elszunnyad e legén:
alszik saját tenyerén

S. M.

Ha kertje van ma kertész
metsz meggyet s orgonát
szemébe virradat néz
dioptriákon át

De bár a szó s a ténta
nem oltó csak ölő —
időt csorgat miként a
szikár Keresztelő.

Sz. A.

Bár élete falakon —
sárkányon maga: gyerekkar-
bor itala: fele kén
és fele így harag-érc

kötele hogy is érne az égig
saroglyázik holdi szekérre
ha meghal kővé virágzik
elhervad boldog szakállá

P. Cs. F.

Jussa ha kerti a törpe
szület ad érte cserébe
mezérláb semmibe torpan
leszédül hold udvarába

tüdeje hogyha kipukkad
foltozza száz cimborá
mindenik istenre pökh-
kinek a lét cibere

V. M.

Hogyha kihűl vicsora
lehet még tán vacsora.

